

Tim Reus

En de Stad Licht Op

Tim Reus schrijft fantasieverhalen in het Engels en het Nederlands, en vult daarnaast de dagen met zijn studie in de vertaalwetenschappen en zijn gitaar in de huiskamer. Hij is geboren in Enkhuizen maar woont nu in Finland, vanwege eerdergenoemde studie.

Andere werken

Hier in het Nest (2015)

Hunting the Echoes (2015)

Grootvleugel (2013)

Tim Reus

En de Stad Licht Op

De Weerschijnvlinder

2017

De Weerschijnvlinder
Bloemrijke Hooilanden
Europa

Copyright © 2017 Tim Reus

Omslagfoto's en -ontwerp © 2017 Miriam Rietveld

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd. Voor toestemming kan contact opgenomen worden via treus90@gmail.com.

Ga naar <https://hetdwaalspoor.wordpress.com/> voor meer informatie en meld je aan!

Voor hen die méér verliezen dan ze lief is.

In het portaal van het mausoleum verzamelen de duiven zich om de zwerver. De bleke pilaren hullen de man in schaduwen, maar het kaarslicht achter de glas-in-loodramen glijdt loom over zijn vodden en rimpels. Het eerste geelrode kastanjeblad danst om Surra's voeten. Morgen zal het plein verborgen zijn onder het veelkleurige tapijt van de herfst: de man die haar vanochtend naar de stad bracht, zei dat de seizoenen hier snel en sterk zijn. Koerend maken de duiven een pad voor haar vrij terwijl ze over het plein beent, totdat alleen zij en de zwerver over zijn.

“Cina arfúgă vandan.” Zijn stem kraakt als de bomen om hen heen.

De woorden zijn bekend, maar niet allemaal. Surra's cursus was te kort om de taal goed genoeg te spreken, ze heeft te weinig geoefend. Ze vlucht niet voor... iets. Ze knikt. Wat het ook is, vluchten heeft ze lang geleden al opgegeven. Er is niks meer om voor te vluchten, en nergens om naartoe te vluchten. Ze kan alleen maar zoeken.

De zwerver kruipt uit zijn ineengedoken houding en pakt een tak van de muur. De vaalrode linten zijn strak om de drie uiteinden gewikkeld. Trillend wijst hij met de punt naar de bronzen Groothertogin in het midden van het plein.

“Cina çiere Primúl Gcă.”

Het laatste woord betekent “Pad”. Als de betekenis van de rest haar hoofd in sijpelt, glimlacht Surra onwillekeurig. Eindelijk.

Haar Gids had haar al gewaarschuwd: de Paden verschijnen op onverwachte plekken. Ze zijn te mysterieus om te voorspellen. Haar Gids wist zelfs niet wat de Paden precies zijn of waar ze voor dienen. Maar dat ze Surra zullen helpen zichzelf terug te vinden, dat staat vast.

De zwerver zet zijn vuurtak terug in de hoek en klopt zijn handen af aan zijn broek. Zijn wenkbrauwen schuiven omhoog over de vlekken op zijn gezicht. Hij biedt Surra een in papier gewikkelde fles aan.

“Ccuéli vin?”

Surra ruikt aan de mond en doet een stap achteruit. Een mengeling van schiftende melk en alcohol brandt in haar neus. De zwerver neemt zelf grijnzend een slok en slaat dan de kurk terug in de fles.

“Ra pardúito cina?”

Surra wijst naar haar keel. Het is moeilijk om te zeggen wat je hebt verloren als hetgeen je hebt verloren, je stem is. De wonden dansen met schroeiende passen door haar keel en zelfs fluisteren opent nieuwe scheuren. Elke avond drukken de opgezwollen littekens van een dag vol smog en beweging haar luchtpijp dicht. Maar haar stem is niet het enige dat ze is verloren. Alles wat ze ooit had, en iedereen die ze ooit kende, is weg. Alleen zichzelf is er nog. Of, dus, wat er van haar over is.

“Voçma?” De zwerver wrijft over zijn kin. Dan dekt hij het zweet van zijn voorhoofd met een grauwe zakdoek. “Găndicina is esúficari ește? Nú arúșor. Da nú armúlte.”

Surra denkt fronsend na terwijl de betekenis langzaam tot haar doordringt. Hij vraagt of haar verlies genoeg is. Haar frons wordt dieper. Iedereen onderschat altijd haar verliezen. Misschien niet

gek, want niemand ziet haar herinneringen zo helder als zij, maar blijkbaar gebeurt dat zelfs met degene die haar Hoeder moet worden. Het verlies van een stem klinkt alleen klein voor degenen wiens stem het niet was. In haar buitenlandse gebarentaal vraagt ze waarom de zwerver oordeelt over haar verlies. Ze verwacht geen antwoord of begrip, maar de gebaren zijn een opluchting. Een bevestiging van de echtheid van haar reis, alsof ze bevestigen dat ze de juiste keuze heeft gemaakt door hier te komen.

In ieder geval weet zij dat ze genoeg heeft verloren om deze Paden te volgen. Al haar verliezen smelten samen in een brij van vale herinneringen. Het zijn er te veel om te onthouden. En aan het einde van de Paden zal ze dingen vinden, dat heeft haar Gids beloofd. Dezelfde Gids die niet wist wat de Paden waren. Surra schudt de twijfels uit haar hoofd.

De zwerver bijt op zijn onderlip en doet een wankele stap achteruit. Langzaam laat hij zich op het bankje zakken. “Eşcina o vrăjiţoare?”

Weer een onbekend woord. “Vrăjiţoare”. Het moet een oud woord zijn voor een verdwenen beroep, maar dat baseert Surra alleen op het achtervoegsel. Ze schudt haar hoofd, zet haar rugtas op de grond en pakt haar vuurtak eruit. De rode repen stof aan de drie uiteinden ritselen in de wind. De zwerver slikt moeizaam. Zijn glimlach onthult slijmerige gaten tussen de grijze tanden.

“Țărmatecca.”

Hij duwt zich overeind en recht zijn rug. Opeens is hij haar Hoeder. Zijn gezang mengt zich met de wind in de kastanjebomen, knisperend en schor. Hij heeft zelf de Paden gevolgd, en hij zal haar begeleiden naar de poort die de Paden scheidt van de

leegte eromheen zoals hij dat ook heeft gedaan voor ontelbare andere wandelaars in de stad. Surra kan een grijns niet onderdrukken. Sinds ze haar Gids ontmoette, is ze hiernaar opzoek geweest. Eindelijk is het zover.

De vuurtak sleept haar vooruit, stap voor stap richting het standbeeld. Het linnen en olijfhout gloeit in haar handen wanneer het vuur erdoorheen danst. De bronzen Groothertogin is de poort naar het Eerste Pad. Surra volgt de vuurtak naar de voorkant van het beeld. Zweetdruppels glijden over haar wangen en verzamelen zich aan haar kin. De vlammen likken aan haar vingers. Maar ze laat niet los. Haar Gids heeft haar hierop voorbereid; ze mag de melodie van de Hoeder niet kwijtraken. Het is haar sleutel voor de poort.

Als Surra recht vóór het standbeeld staat, stopt de vuurtak met trekken. De kracht vervaagt in onzekerheid. Het blijft smeulen in haar hart, maar de verbinding met de tak zwakt af. Surra grijpt het hout steviger vast om het te blijven voelen. De druppels zweet druipen samen in stroompjes die langs haar nek en haar haar sweater in sijpelen. Het olijfhout wacht op een bevel, maar Surra heeft geen idee waar ze het heen moet sturen. Ze inspecteert het plein vanuit haar ooghoeken. De knoesten en bolsters van de kastanjabomen kraken zachtjes. Een kind verderop pakt hazelnoten uit de buidel van haar roze *Frozen*-T-shirt en legt ze in een cirkel op de tegels. De Groothertogin torent boven alles uit; het zonlicht valt uiteen in de duizenden deukjes die de eeuwenoude hamer heeft achtergelaten.

Waar de rode linnen stroken het graniet van het voetstuk strelen, laait het vuur plotseling op. De vlammen schieten omhoog, over Surra's armen, tot het haar helemaal opslokt. De